

mig dog til at sige et Par Ord derom. Jeg tror for det Første, at den ærede Ordfører ved Bedømmelsen af denne Kontrakt har overset, at hvis jeg ikke er feil underrettet, den daværende Forpagter af det omtalte Privilegium, Groth, var i Live paa den Tid, da den blev afluttet, og havde Boret til at benytte Privilegiet til sin Død. Dette maatte i væsentlig Grad forringe Værdien af, hvad der ved denne Kontrakt blev overdraget, i alt Fald maatte det i en væsentlig Grad forringe Værdien deraf for Waishuset, og det er jo derom, der er Tale. Jeg skal tilspise, at selv om man vilde gaa ud fra, at Apothekerprivilegiet den Gang var vakant, saaledes at den fulde Værdi, dette Privilegium kunde antages at repræsentere, kunde komme Waishuset til Gode ved en Kontrakt, har den ærede Ordfører dog gjort sig skyldig i en stor Overdrivelse ved at tagere Værdien, saaledes som han har gjort. Foraauidt den Mand, det ærede Medlem har sin Kundskab fra, har angivet for ham, at den aarlige Indtægt og Fordel af et saadant Apothekerprivilegium repræsenterer 10,000 Rd. aarlig, beider jeg ham hilse denne Meddelelse fra mig og sige ham, at han ikke forstaa sig paa det, han har talt om. (Ordføreren: Er det ærede Medlem Apotheker?). Jeg er ikke Apotheker, men jeg skal tillade mig at meddele, hvorfor jeg med fuldkommen Sikkerhed kan sige dette. Det er nemlig faldet i min Løb at udbyde et Apothek her i Byen til Salg. Det blev vurderet til 119,000 Rd., der blev ved Auktion opnaaet 125,100 Rd. derfor, og der hørte dertil meget betydelige Bygninger i en af Stadens Sovegader. Med den ærede Ordførers Tilladelse slutter jeg nu saaledes, at hvis Privilegiet alene og i og for sig kunde give en Indtægt af 10,000 Rd. aarlig, og hvis Privilegiet, som den ærede Ordfører mener, i og for sig og fasset fra Bygningerne, repræsenterede en Salgsværdi af 300,000 Rd., vilde jeg sikkert have opnaaet et højere Bud end 125,100 Rd. for Privilegiet plus Eendommen.

Ordføreren (Berg): Da det ærede Medlem har erklæret, at han ikke er Apotheker, kan jeg ikke tillægge hans Erfaring nogen egentlig Betydning. Jeg vilde erkjende det for berettiget, at det var en stor Overdrivelse, dersom man i 1866 havde ved Forsøg paa Forforpagtning ved offentlig Auktion havt Bevis imod min Paaftand. Paa denne Maade kunde man have faaet et Modbevis for, at denne Forskjel mellem 1,000 og 10,000 Rd. var for stor. Jeg anførte det iøvrigt kun som Tale, jeg ikke indestaar for, thi jeg er heller ikke Apotheker. Men det ærede Medlems Vrindelse til den Sagkyndige gaar jeg ikke. Det interesserede mig imidlertid at lægge Mærke til, at dette ærede Medlem, som nu har talt, og som er den Æneste, som har modsagt mine Indvendinger mod denne Fremgangsmaade, ikke turde tage selve

Fremgangsmaaden i Forsvar. Han havde ikke eet Ord tilovers for selve Fremgangsmaadens Forsvarlighed, og det er navnlig den, det for mig kommer an paa. Det kommer derimod ikke an paa, om man paa 300,000 Rd. slaar 100,000 Rd. af, der bliver nok tilbage alligevel. Naar jeg bringer dette frem, — jeg gjentager det, — er det selvfølgelig for Principets Skyld, og der kan aldrig være Tale om at kaste en Skygge navnlig paa de Mænd, som have havt Fordel i den Henseende. Dertil ere de fuldstændig berettigede. Det meget ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgfreds (Scavenius) udtalte nogle Ankiueller om Konto VI. 2., som forekom mig i høi Grad at være doktrinære. Det ærede Medlem vilde gaa med til at bevilge Ministeren en Forhøielse af — han nævnte ikke noget Tal, men for at gjøre det mere forstaaeligt vil jeg nævne et — f. Ex. 3,000 Rd., hvoraf 1, 2 eller 3 Mænd kunne faae Noget. Men hvis Ministeren havde bedt om en Forhøielse af vedkommende Konto med 3,000 Rd. til disse tre Mænd, vilde det ærede Medlem ikke være med til at bevilge dem. Det er en ganske mærkkelig Stilling. Jeg tror, at det ærede Medlem for ganske nylig har været med til at foreslaa en Forhøielse af en Konto paa 800 Kr. til en bestemt Mand. Det ærede Medlem var med til at indstille det og stemme derfor. Hvorvidt man forøvrigt vil komme til en saa stringent Affattelse af denne Konto, som det ærede Medlem for Veile Amt's 5te Valgfreds (Sørensen) foreslog, eller hvorvidt man vilde gaa en Middevei, det skal jeg ikke udtale mig videre om. Jeg indrømmer imidlertid det ærede Medlem, at det var det Duffeligste, at der var en saadan Forstaaelse mellem Regjeringens Ankiueller om denne Kontos Anvendelse og Bevillingsmyndighedens, at man ikke specificerede den altså meget. Foraauidt er jeg enig med det ærede Medlem. Den meget ærede Minister har noget misforstaaet mine Ytringer om et Normalbudget. Ved Ordet Normalbudget mente jeg Forslaget under Nr. 59, idet man, hvis man ved Forcastelsen af Forslaget vedtog at befri Theatret for de Udgifter, man der foreslaar, at det skal have, giver det en Indtægt vedvarende, saa at man altsaa foraauidt har givet endel af Theaterbudgettet et Normalbudgets Karakter. Jeg taffer imidlertid den ærede Minister for hans meget klare Udtalelse med Hensyn til hans Stilling til Endringsforslagene. Den ærede Ministers Udtalelser gif ud paa, at han formaliter ikke havde Noget mod Forslaget under Nr. 59, idet det i formel Henseende ikke var ham imod, at man vedtog Forslaget under Nr. 59, naar man da vilde lade hans Tilskud til Theatret staa usforandret med 80,000 Kroner, men, hvis man ikke vilde det, vilde han realiter være imod Forslaget under Nr. 59, for da at gaa med Udvalget i Forslaget under Nr. 58. Saaledes forstod jeg den meget ærede Minister,